

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
1.Bhar.319/2012/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság **Budapesten, 2013. év május hó 3. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A garázdaság vétsége miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 29.Bf.XI.6816/2012/3. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottat megrovásban részesíti.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú bíróság 2011. december 14. napján hirdetett ítéletet, a vádlott neve helyesen ..., a vádlott személyi igazolványának száma

A harmadfokú eljárás során felmerült 6.880,- (hatezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Budai Központi Kerületi Bíróság a 2011. év december hó 14. napján kelt 16.B.XI.1781/2010/13. számú ítéletével vádlottat az ellene garázdaság vétsége (Btk. 271. § (1) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész fellebbezett bűnösség megállapítása és a vádlott próbára bocsátása érdekében.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2012. év június hó 20. napján kelt 29.Bf.XI.6816/2012/3. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és vádlottat bűnösnek mondta ki garázdaság vétségében (Btk. 271. § (1) bekezdés). Ezért a vádlottat 1 év időtartamra próbára bocsátotta.

Megállapította, hogy a vádlott 2011. év június hó 23. napjától 2011. év június hó 24. napjáig őrizetben volt.

Rendelkezett az elkövetés eszközének elkobzásáról.

Kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség egy részének megfizetésére, míg a fennmaradó bűnügyi költségről megállapította, hogy azt az állam viseli. Emellett kötelezte a másodfokú eljárásban felmerült további bűnügyi költség megfizetésére.

A másodfokú ítélet ellen a védő felmentésért, a vádlott a fellebbezés jogcímének megjelölése nélkül jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.965/2012/1. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen - rögzítette, hogy az első-, és a másodfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság által megállapította és a másodfokú bíróság által is érintetlenül hagyott tényállás megalapozott, így irányadónak tekintendő a harmadfokú eljárásban is.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság tévedését, amely ezen tényállás alapján a garázdaság vétsége miatt emelt vád alóli felmentést eredményezte, kiküszöbölte és helytálló indokokra hivatkozva állapította meg a vádlott bűnösségét a bűncselekményben. A vádlottal szemben alkalmazott intézkedés törvényes, ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a nyilvános ülésen a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 29.Bf.XI.6816/2012/3. számú ítéletét hagyja helyben.

A védő a nyilvános ülésen a felmentésre irányuló fellebbezését fenntartotta.

A védő álláspontja szerint a másodfokú bíróság a megalapozott tényálláson túlterjeszkedett az indokolásában és iratellenes megállapításokat tett.

Kifejtette, hogy a virágcserepek kihajítása állagsérelemmel nem járt, így a dologra irányuló erőszak sem állapítható meg, továbbá a vádlotti cselekmény nem volt kihívóan közösségellenes, mivel a virágcserepek kidobására csak a szóváltást követően került sor és az nem célzottan történt. Hivatkozott a védő a BH. 2005.313. jogesetben foglaltakra, amelynél a bíróság szintén nem állapította meg a kihívó közösségellenességet.

A védő szerint a másodfokú bíróság a kerthasználatra vonatkozóan megalapozatlan megállapításokat tett, mivel erre bizonyítást sem vett fel az elsőfokú bíróság, a tanúkat erre nem hallgatták ki. A jogtalan használatra utaló indokolás így nem megalapozott.

Kiemelte, hogy a kölcsönös szóváltás miatt került sor a virágcserepek kidobására, azért, hogy 1. tanú a személyeskedő megjegyzéseit abbahagyja.

Ez a személyes konfliktus kereteit nem lépte túl.

A védő szerint az erőszakos magatartás, a kihívó közösségellenesség nem állapítható meg, ezért bűncselekmény hiányában kérte a vádlott felmentését.

A vádlott utolsó szó jogán szintén a felmentését kérte.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Be. 387. § (1) bekezdése alapján a vádlott és védője felmentést célzó fellebbezése folytán bírálta felül a másodfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző első-, és másodfokú eljárást.

Ennek során megállapította, hogy az első-, és a másodfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával járt el.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte. Az általa megállapított tényekből további tényekre is a logika szabályainak megfelelő következtetéseket vont le.

Az elsőfokú bíróság az ügyben megalapozott tényállást állapított meg, amelyen a másodfokú bíróság nem változtatott.

Ez a tényállás a Btk. 388. § (2) bekezdése alapján csak a vádlott egészségügyi állapotára vonatkozóan szorul kiegészítésre az iratok alapján.

Eszerint a vádlott mozgáskorlátozott, bottal közlekedik, rheumatoid arthritisben, coxarthrosisban, érszűkületi és ortopédiai betegségben szenved.

Az ekként kiegészített tényállás megalapozott és irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének és számot adott arról, hogy mely bizonyítékot miért, milyen körben fogadott el, melyiket miért nem tartott elfogadhatónak.

Részletesen és iratszerűen mutatta be a vádlotti védekezést, és a rendelkezésre álló tanúvallomásokat, rámutatva és értékelve ezek ellentmondásait is. Megjelölte az ügyben értékelhető okirati bizonyítékokat, kiemelve azok lényeges tartalmát.

Törvényesen járt el, amikor a történetekre nézve lényegében következetes vallomást tevő vádlotti előadással szemben, 1. tanú - aki a helyszínen a gyerekeken kívül egyedülként volt jelent - tanúvallomását - ellentmondásossága okán - csak annyiban vette figyelembe, amennyiben azt egyéb bizonyíték is megerősítette. Nem fogadta el tehát abban a részében - egyezően az ügyészi vádmódosítással is -, hogy a vádlott a virágcserepekkel a két gyermeket eltalálta volna vagy, hogy azokat célzottan dobta volna 1. tanú felé.

Helyesen járt el akkor is, amikor ugyanígy értékelte az eseményekről a felesége elmondása alapján értesülő 2. tanú tanúvallomását is.

3. tanú magát az eseményt nem látta, csak a hangoskodásra figyelt fel, és az ablakán kinézve egy darab virágcserepet látott a vádlott erkélye alatti részen. A gyerekeket, azok ruházatát nem látta. A 1. tanútól hallott megjegyzése - „a kislányhoz vágta a cserepet” - pedig nem volt alkalmas a vádlotti védekezés megcáfolására.

Ugyanígy a történetekről csak hallomásból, mindkét féltől értesülő 4. tanú tanúvallomása is csak annyiban értékelhető, hogy megerősítette a vádlotti előadást, hogy nem a gyerekekre, hanem az elzavarásuk érdekében dobta ki a cserepet.

Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat értékelő tevékenységével a másodfokú bíróság is egyetértett, rámutatva arra, hogy az elsőfokú bíróság maximálisan figyelemmel volt a Be. 4. § (2) bekezdésére a tényállás megállapításakor.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság tévesen következtetett a vádlott bűnösségének hiányára, amikor a cselekményét úgy ítélte meg, hogy az nem kihívóan közösségellenes és az erőszakos magatartás sem állapítható meg.

Ezzel szemben a másodfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a garázdaság törvényi tényállásában írt erőszak jelen esetben dolog ellen irányult a virágcserepek vádlott által sem vitatott kidobásával.

Igen részletesen - az elsőfokú bíróság által a jogi álláspontja alátámasztására felhozott eseti döntéseket is elemezve - fejtette ki, hogy a vádlotti magatartás közösségellenességét miért látta megállapíthatónak.

Helytállóan érvelt, amikor azt rögzítette, hogy a vádlott nem áll a jogszerűség talaján, amikor a társasház közös használatában álló kertjének egy részét a saját használatában állónak követelte, és ez a személyes véleménye nem hatalmazta fel őt arra, hogy vélt sérelme elhárítása érdekében lakótársait sértő magatartást tanúsítson. Ezzel a cselekmény valóban túllépett a személyes konfliktus keretein.

Ugyancsak megalapozott volt a másodfokú bíróság álláspontja a cselekmény helyszínével és a vádlotti magatartás hirtelen indulati jellegének elvételével összefüggésben is.

Mindezek alapján helyesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a vádlotti magatartás a köznyugalmat sértette, a közösség érdekeivel szembenálló volt. Alappal hivatkozott itt a vádlotti magatartás kisgyermek elleni irányultságára. Ilyen magatartás esetén már kisebb súlyú cselekmény következtében is kialakul a megbotránkozás az azt észlelőkben. Az sem vitatható, hogy a gyermekeknél a riadalom be is következett.

Ezeket a szempontokat, körülményeket figyelembe véve okszerűen vont le következtetést a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségére.

Törvényes a cselekmény minősítése is.

A másodfokú bíróság teljes körűen felsorolta a büntetés kiszabása során értékelendő körülményeket. Ezek csak annyiban szorulnak kiegészítésre, hogy a másodfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől további - több mint 10 hónapos - időmúlás következett be.

A harmadfokú bíróság szerint a vádlotti cselekmény jelenleg már olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy vele szemben még a próbára bocsátás alkalmazása is szükségtelen, ezért őt a Btk. 71. § (1) bekezdése alapján megrovásban részesítette, azaz rosszallását fejezte ki a cselekmény elkövetése miatt, és felhívta a vádlottat arra, hogy a jövőben tartózkodjon attól.

A másodfokú ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek voltak.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Be. 398. § (2) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 397. § alapján helybenhagyta azzal a pontosítással, hogy a másodfokú bíróság helyesen a 2011. év december hó 14. napján hozott elsőfokú ítéletet változtatta meg. A vádlott nevét és személyi igazolványának számát is helyesbítette az ítéltábla.

A harmadfokú bíróság eljárásban felmerült bűnügyi költséget a vádlott viseli a Be. 398. §. (3) bekezdése alapján.

Budapest, 2013. év május hó 3. napján

. Magócsi István s.k.. Bartkó Levente s.k.. Németh Nándor s.k.		
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 29.Bf.XI.6816/2012/3. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 1.Bhar.319/2012/5. számú ítéletében írt változtatás mellett a vádlottal szemben jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. év május hó 3. napján

Dr. Magócsi István s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: